

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τρικιστόν και πρώτον απαριθμηθέντες χρόνον
 φερόμεν και πάλιν στήν γήν των Παρθενώνων

Χίλια κι ένακόσκα και δεκακοτά,
 νάναι τὸ Ταμείο σ'έλους ανοικτό.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρόξέμει.
 Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δὲκ τὸ φράγκα εἶναι μόνο.
 Γιὰ τὰ ξένα δημοσ μέρη—δέκα φράγκα και 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμοόσου τσελεπή
 ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηού» ἀνελλιπέ
 μέ τήν ἀνάλογον τιμήν, κι ἔσποιος ἀπ' ἔξω θέλει
 δὲν θά πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τρίτη τοῦ Νοεμβρίου,
 παντοῦ χαρὰ Κυρίου.

Χίλια και τετρακόσκα και σαράντα,
 Χαρὰ και σωτηρία κατὰ πάντα.

**Ἄραξαν Συμμάχων στόλοι
 και δεικοί μας μπρός στήν Πόλι.**

A.

Φεύγουνε μαῦρα χρόνια...
 σημάνετε καμπάναις,
 βροντήστε κανόνια,
 ἤχηστε καιάνες.

Καρδιάς ανοίγουν φύλλα...
 φύγ' ἢ πυκνή καυρίλα
 κι ἢ βαρσοσυννεφιά.

*Ονειρο νάναι, σκλαβοί;
 Ἑλληνικό καράβι
 μπρός στήν Ἀγιά Σοφιά.

*Ονειρο νάναι τάχα, σκλαβιά κατακαυμένη,
 πὼς τώρα κι ἢ γαλάζια
 κατατέται δοξασιμένη
 στήν Πόλις τὰ Μπουράζο;

Νὰ τὸ πανί τὸ γαλανό...
 Χριστέ και Παναγιά,
 ἔγινε τάχ' ἀληθινό
 τόνειρο τοῦ Ραγιά;

Καράβι λατρευμένο
 και πολυδοξασιμένο,
 ἀνοίγουν οὐρανοί.

Και μὲ τήν Δόξα πλάγι
 σὲ γαλανὰ πελάγη
 βρέχεις τήν γαλανή.

Καράβι, Καραβάκι μας, πήγαινε σ'τὸ καλό,
 γιὰ σένα βγάζουμε φοναίς και ξεχασμένα μνήματα,
 ἀμμένις περήφανο και πήδα σὲ γιαιλό,
 ποῦ χρόνων μαῦρα δάκρυα τάχει γι' ἀφρούς και κύ-
 [ματα.

B.

Καθίνας πόνος σήμερα περὶς λημονημένος,
 εὐλογημένα τὰ δεινά, τὰμέρηττα μαρτόρια,

πού με μίαν ἀφραστί χαρά ξανάκαναν τὸ Γένος
τῆς Ὑπερμάχου Στρατιῆγού νὰ ψάλλῃ νικητήρια.

Ποιημάτων δὲν βουρκόβουνε, μὴ κ' ἡ χαρὰ δὲν κλάιται;
τώρα κ' ὁ Ῥήγας τῶν Φερῶν στὸν Πατριάρχη λέει:
Ἐυλογημέν' οἱ πρόμαχοι, καὶ πάτοι καὶ πατέρες,
εὐλογημένα τὰ σκουριὰ
καὶ τὰ μαχαίρια τοῦ φονιά,
ποῦ φεραν τούταις τῆς χαρᾶς καὶ τούταις τῆς ἡμέρας.

Ἐυλόγει, Δέσποτα, καὶ σὺ τὸσων αἰώνων πόνους,
καὶ τῆ' δική σου τὴ θηλειὰ,
ποῦ φερε τέτοια Πασγαλιά,
ποῦ φερε τέτοιους χρόνους.

Ἐλόγησε πατάδων ράσα καὶ δασκάλων ἀντρογιὰ,
ποῦ δὲν τρώμαξαν φονιάδες
καὶ κατήχσαν Ραγιάδες
μὲ Πατριδὸς ἑυθεριὰ.

Νάτο νότο τὸ παλιό,
τὸ πανάγιο Σχολειό,
πού με τρώο καὶ λατῶρα τῶν Ραγιάδων ἡ ψυχή
ἐτρεξε νὰ κατηχητῆ καὶ κρυφὰ νὰ κατηχη.

Γ.

Κυττάξτε πῶς ἐβυσσε τοῦ Τούρκου τὸ φεγγάρι,
καὶ κυματίζει λαμπρὸ
τὸ Σύμβολο μὲ τὸ Σταυρὸ
καὶ μὲ τὸν Καρβαλάρη.

Σκίρτησε δάσκαλε, παπᾶ,
σκίρτηστε Τιτάνες...
ποῖο χέρι σήμερα κυττᾶ,
μιάς Ἐκκλησιᾶς καμπάναις;

Ὅλορθος βλέπει κ' ὁ Ραγιὰς
πῶς ἔγιναν ἀλήθεια
κάθε καπού κάθε ραγιαῖς
τὰ τόσα παραθύδια.

Νάτο τὸ Καράβι μας... σὰν ἄσπρο κωριστήρι,
τὸ τέλος τοῦ κατακλυσμοῦ γιὰ μῆνυμα θὰ φέρῃ,
κ' ἕνας ἀπὸς δικέφαλος μὲ διὰ πλάτα φτερά
φωὰν κιλόνος τ' ὀδηγεῖ στῆς Πύλις τὰ νερά.

Μαρμαρωμένε Βασίλη, τώρα ξυπνᾶς καὶ σὺ
μὲ τούτῃ τὴν Ἀνάστασι τῆς Χριστιανοσύνης.
κ' ἡ περικεφαλαία σου λαμπροκρᾶ χροσῆ
στὸν ἥλιο τῆς Ἐλευθεριᾶς καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

Νίκη γιὰ μᾶς, δόξα, τιμὴ,
ἀλήθεια τὸ τρανὸ Τζαμί
πῶς Ἐκκλησιὰ θὰ γίνῃ.

Καὶ δὲν θ' ἀκούονται φωναίς,
μῆτε κανέναν ἀμανὲς
τοῦ Τούρκου Μουεζίνῃ.

Ἄλῳρωτοι λυτρόνονται
καὶ τύρανοι σαρόνονται
καὶ πάνε' στὰ κορμάτια.

Τραγοῦδια καὶ μηνύματα
πῶς πέφτουνε συντρόμματα
κορφάνας καὶ παλάτια.

Καλὸς ὁ στο τὸ Καράβι μας... μεγάλο πανηγύρι...
καλὸς ὁ στο τὸ Καράβι μας, ποῦ βρῆκε τὰ νερά τοῦ
κυττάζει τὴν Ἄγιαν Σοφιὰ, τὸ μέγα μοναστήρι,
κ' οἱ πόθοι μας σὰν τρίτωγες χορεύουν' στὰ πλευρά
[του.

Κι' ἐκεῖνος, ποῦ πῆσε νεκρὸς ὁ στοῦ Ρωμανοῦ τὴν πύλη,
κ' ἡ προφητεῖαις ραψφῶδων καὶ τῆς Φυλῆς οἱ θρόνοι,
σπασμένα δικοπότηρα μὲ τᾶχαντὰ μυστήρια,
κρυφαῖς θυσίαις σὲ νεκτῶν κρυφὰ θυσιαστήρια.

Ἡ λειτουργιὰ μας ἡ στερνὴ κ' ἡ μισοτελειωμένη,
παλχοὶ καὶ σύγχρον' ἤρωες, ἀκόμη χθὲς θαμμένοι,
ἀρμάταλῶν ἀρματοσιᾶς,
παλληκαραῖς κορμιοστασιᾶς,
καὶ τῶν μεγάλων Φιλικῶν ἐκείν' ἡ συντροφιά
μὲ τὸν Ἀβέρωφ δραξάν' μπρὸς στὴν Ἄγιαν Σοφιὰ.

Τούτῃ τοῦ Γένους τὴν χαρὰ καὶ... τὰ χαρὰ τὴν φθα
[να;

ἄλοι τὰ μάτια τρέβουνε νὰ δοῦν μὴν εἶναι ληαν.
Ὅχι, δὲν εἶναι ψέγματα κ' ἀπάτης ὀπτασία
τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆ; μὰ τέτοια πανδασία.

Ἀσκηστε τὰρ ἀπὸ χαραῖς οὐράναις γεματοί,
καὶ δὲν εἶναι κ' ἡ χαρὰ σὰν δὲν βουρκόβῃ μετὶ.